

Петко Р. Славейков

Мудно ходи нашто време...

Мудно ходи нашто време;
мина вече наший ред...
Зрей отсега младо племе,
със надежди за напред.
Нас неволи надделяха –
вазе те да не смутят...
Уморените заспаха
живите – те нека бдят.

Срам томува, който тъжи,
че в света й минутен гост –
слава, във ръка с оръже,
който бди на своя пост.
Туй, що старите зачнаха,
млади ще го вкарат в път...
Уморените заспаха,
живите – те нека бдят.

Почвата е веч готова,
сейте, пролет дори грей –
семето на право слово
с време да класи и зрей.
Ето нови дни настаха,
те на смяна ви зоват...
Уморените заспаха
живите – те нека бдят.

КРАЙ

(Това е преработката, която Пенчо Славейков прави на текста на своя баща. Широка
си известност стихотворението е придобило в тази редакция.)

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4219>]